

ning i Sylland bør ikke for Landets Forsvar i sin Helhed kunne have en saa afgjørende Betydning som Kjøbenhavn, at hvis man ikke kan komme til samtidigt at arbejde baade paa Befæstningen i Sylland og paa Kjøbenhavn — hvad jeg maa anse for det Unskelige — er det rigtigt at koncentrere Arbeidet paa Kjøbenhavn. Altsaa, det kan jeg ligeledes gaa ind paa, men jeg kan ikke nægte, at jeg paa en vis Maade beklager, at man ikke har kunnet komme til eller kan komme til at begynde paa Befæstningen i Sylland samtidig med Kjøbenhavn. Men jeg indrømmer, at det er et underordnet Punkt, og vil man have Kjøbenhavn hurtigere befæstet eller begynde sig til en bestemt Pengesum, er det korrekt, hvad Udvalget har foreslaaet. — Nu skal jeg kun til Slutning omtale Tidsfristen, som Udvalget har nedsat fra 7 til 5 Aar for Landbefæstningens Bedkommende. Jeg tror, at Alle kunne være enige om, at naar et saa stort Arbejde som Landbefæstningen om Kjøbenhavn skal udføres, et Arbejde, som nødvendigvis vil lægge Beslag paa en stor Mængde Mennesker, baade dem, der skal lægge Planerne, gjøre Udkastene og sætte det Hele i Gang og selv arbejde, er det i og for sig heldigt, naar man har god Tid, navnlig naar man har saa faa personelle Kræfter at raade over, som vi have her til Lands til Sværtsættelsen og Sgangsættelsen af dette Arbejde. Jeg tror ligeledes, at det vilde være hensigtsmæssigt at have rigelig Tid af Hensyn til Arbejderforholdene og af Hensyn til Tilvebringelsen af Materiale. Det er altid uheldigt, naar man skal sætte en stor Mængde Arbejdere i Bevægelse for en kort Tid, og de saa paa en Gang skulle gaa ledige paa Markedet og Intet have at bestille. Men jeg mener, at det er temmelig underordnede Spørgsmaal lige overfor det Faktum, at vi nu i 12 Aar — i Aar er det 12 Aar siden, at Befæstningslovsforslagene første Gang forelagdes — Intet have faaet vedtaget. Det er klart, at jo hurtigere Kjøbenhavns Befæstning kan bygges, desto bedre. Kunde man bygge endnu hurtigere end 5 Aar, vilde det naturligvis være heldigt, og det er min bestemte Overbevisning, uagtet det kan have sine Uanskeligheder, at naar først Pengene blive bevilgede, vil ogsaa Arbeidet blive gennemført til den Tid og tilstrækkelig godt og forparligt udført. Jeg kan saaledes godt gaa ind paa, at denne Tidsfrist af 7 Aar for Landbefæstningen nedsettes til 5 Aar, hvormed det vistnok næppe vilde have været muligt for Søbefæstningens Bedkommende, hvad Udvalget heller ikke har foreslaaet.

Jeg skal endnu, inden jeg slutter, kun henvende nogle enkelte Ord til det ærede 4de

longevalgte Medlem (Fischer), der udtalte, at han kunde ønske delt Afstemning, saaledes at man først vedtog — saaledes forstod jeg ham — Arbejderne til Søbefæstningens Udvikelse, derimod ikke til Kjøbenhavns Befæstning, idet han mente, at det stod tvivlsomt for Mange, hvorvidt man vilde kunne evne at befætte og eventuelt forsvare, naar den blev angrebet, en saa udstrakt Linie, som Kjøbenhavns Befæstning vilde blive efter Forslagene. Det er ganske vist en Tvivl, der maaste er tilstede hos Mange, men jeg vil sige, at efter alle Oplysninger, der ere komne frem i de senere Aar desangaaende, og efter de Undersøgelser, der have fundet Sted fra sagtyndig Side af Forholdene herhjemme og af tilsvarende Forhold i Udlandet, tror jeg, at det er saa godt konstateret, som Noget overhovedet kan blive konstateret, naar man egentlig ikke har prøvet det — og holdt Generalprøve derpaa har man ikke. Jeg tror, at den Stykke, vi kunne stille paa Venene, selv under de uheldigste Forhold vil være tilstrækkelig, men jeg indrømmer, at det er vanskeligt at overbevise Folk derom. De maa selv læse, hvad der bliver sagt; Andet kan man ikke gjøre. Jeg vilde meget beklage, hvis der her i dette Thing virkelig skulde være nogen Tvivl om, at Regjeringen ikke var sikker i den Henseende, at man virkelig, Alt vel overveiet, kunde vente at forsvare de Fæstninger, man foreslaar byggede. Dertil skal jeg indskrænke mig.

Fischer: Maa jeg til den høitærede Krigsministers Uttring til mig gjøre den Bemærkning, at jeg selvfølgelig ikke nærer den ringeste Tvivl om, at Regjeringen er overbevist om, at Kjøbenhavns Befæstning mod Landtiden kan forsvares med de Midler, som kunne antages at blive til Raadighed selv under uheldige Forhold. Jeg har heller ikke utret den ringeste Tvivl derom; det, jeg derimod sagde, det var dette, at denne Overbevisning langtfra var rodfæstet hos Alle, og mit Forslag gik ud paa at udskyde at tage Beslutning om Kjøbenhavns Befæstning fra Landtiden, indtil Begreberne derom i Folket bedre havde klaret sig.

Ogenbøll: Den foreliggende Sag er jo af en saa overordentlig Betydning og saa stor Vigtighed, at man saa vidt muligt bør undgaa enhverformhelst Misforstaaelse eller enhverformhelst Afstemning, der ikke hviler paa et fuldstændig sandt Grundlag. En saadan Afstemning vil jo let kunne fremkomme paa Grund af den formelle Mangel, der i dette Dieblit hviler over Forslaget, saaledes som det er kommet fra